

**Oświadczenie złożone przez senatorów
Jana Marię Jackowskiego, Rafała Ambrozika,
Antoniego Szymańskiego, Rafała Ślusarza, Artura Warzochę,
Jerzego Czerwińskiego, Waldemara Kraszę, Andrzeja Pajaka,
Kazimierza Wiatra, Stanisława Gogacza, Macieja Łuczaka,
Przemysława Błaszczyka, Andrzeja Kamińskiego, Tadeusza Kopcia,
Małgorzatę Kopiczko, Aleksandra Szweda, Tadeusza Romańczuka,
Jana Dobrzyńskiego, Wiesława Dobkowskiego, Krzysztofa Słonia,
Zbigniewa Cichonia, Jacka Włosowicza, Roberta Gawła,
Alicję Zajęc, Margaretę Budner, Marię Koc,
Janinę Sagatowską i Andrzeja Mioduszewskiego
na 14. posiedzeniu Senatu
w dniu 7 kwietnia 2016 r.**

Oświadczenie skierowane do marszałka Senatu RP Stanisława Karczewskiego oraz do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła

W związku z przypadającą 21 kwietnia 2016 r. 20. rocznicą śmierci prof. dra hab. Ireneusza Roszkowskiego w imieniu sygnatariuszy tego oświadczenia pragnę przedstawić i wspomnieć tego wybitnego Polaka – nestora polskiego położnictwa i ginekologii oraz ochrony życia, miłośnika kultury i przyrody polskiej, ojca czworga dzieci i wspianego męża. Człowieka, którego życie zawarło w sobie niejako biografie kilku osób, gdyż tak płodna była jego działalność jako profesora, był nazywany przez potomnych „niezlomnym strażnikiem ludzkiego życia”.

Prof. Ireneusz Roszkowski urodził się 24 marca 1909 r., a w 1935 r. ukończył studia na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Warszawskiego. We wrześniu 1939 r. jako podporucznik rezerwy Wojska Polskiego został zmobilizowany i był kierownikiem pracowni chemiczno-bakteriologicznej szpitala polowego. Został ranny i wzięty do niewoli, z której uciekł. Następnie część okupacji spędził w Warszawie. Mieszkał i pracował na terenie Szpitala Przemienienia Pańskiego. Współpracował z położnymi odbierającymi porody w domach na Pradze w Warszawie, a także opatrywał rannych żołnierzy po zamachu na Kutscherę. Był jednym z inicjatorów i organizatorów nauczania studentów medycyny na Boremlowie, które po wojnie przekształciło się w Wydział Lekarski Uniwersytetu Warszawskiego. Po wojnie pracował w Klinice Położniczo-Ginekologicznej w Warszawie u prof. Adama Czyżewicza. Po obronie pracy habilitacyjnej został docentem u prof. Henryka Gromadzkiego w Klinice Położniczo-Ginekologicznej Akademii Medycznej w Gdańsku, następnie od 1955 r. był kierownikiem Kliniki Położnictwa i Ginekologii Akademii Medycznej w Poznaniu przy ul. Polnej. Od 1955 r. do emerytury w 1979 r. kierował II Kliniką Położnictwa i Ginekologii w Warszawie. Stworzył z tego ośrodka najnowocześniejszą klinikę w Polsce opartą na licznych laboratoriach diagnostyczno-badawczych. Karowa stała się wzorem. To tutaj zorganizował warunki do powstania licznych pracowni, które często miały charakter interdyscyplinarny. W klinice przy ul. Karowej po raz pierwszy w kraju odbyły się badania pacjentek przy użyciu aparatów USG, również po raz pierwszy w Polsce został zorganizowany system rooming-in – dzieci zostawały z matką od razu po porodzie.

Wykształcił liczną grupę lekarzy specjalistów i wartościowych nauczycieli akademickich zarówno w Poznaniu, jak i Warszawie. Pod jego bezpośrednim kierunkiem i opieką kilkadziesiąt osób uzyskało stopnie naukowe doktora i doktora habilitowanego medycyny. Był autorem 330 prac naukowych, w tym 50 opublikowanych za granicą, redaktorem wielu podręczników. Dwukrotnie został specjalistą krajowym w zakresie położnictwa i ginekologii. Był inicjatorem i organizatorem szkół matek w Polsce – w 1954 r. było tych szkół 650 – które w następnych latach wyewoluowały w szkoły rodzenia. Boleśnie przyjął wprowadzenie ustawy aborcyjnej w 1956 r. i swoją działalnością starał się za wszelką cenę bronić życia. W jednej z darowanych profesorowi przez Prymasa Tysiąclecia książek, zatytułowanej „Listy pasterskie prymasa Polski”, czytamy taką dedykację: szanownemu panu profesorowi doktorowi Ireneuszowi Roszkowskiemu z wyrazami głębokiej czci i uznania dla jego niezłomnej walki o ratowanie życia Polaków i o zdrowie kobiet polskich błogo-

sławi Stefan kardynał Wyszyński.

Był członkiem wielu towarzystw naukowych polskich i zagranicznych. Odznaczony w Polsce i za granicą. Najbardziej cenił sobie złoty medal Polskiej Akademii Medycznej z 1991 r. „Medicus Magnus”, który otrzymał za wybitne zasługi dla rozwoju i humanizacji medycyny. Na rewersie napisano: Medal jest symbolem wdzięczności dla tych, którzy tworzą nieprzemijające wartości, dla tych, którzy znaleźli miejsce w historii oraz w ludzkich sercach i umysłach.

My, sygnatariusze tego oświadczenia, zwracamy się do Pana Marszałka z wnioskiem o rozważenie możliwości zorganizowania przez Komisję Zdrowia w Senacie RP sesji poświęconej osobie i dokonaniom prof. Ireneusza Roszkowskiego. A do Ministra Zdrowia zwracamy się z wnioskiem o rozważenie możliwości nadania jednej z placówek bądź instytucji podległych Ministerstwu Zdrowia imienia prof. Ireneusza Roszkowskiego.

Jan Maria Jackowski
Rafał Ambrozik
Antoni Szymański
Rafał Ślusarz
Artur Warzocha
Jerzy Czerwiński
Waldemar Kraska
Andrzej Pająk
Kazimierz Wiatr
Stanisław Gogacz
Maciej Łuczak
Przemysław Błaszczyk
Andrzej Kamiński
Tadeusz Kopeć
Małgorzata Kopiczko
Aleksander Szwed
Tadeusz Romańczuk
Jan Dobrzyński
Wiesław Dobkowski
Krzysztof Słoń
Zbigniew Cichoń
Jacek Włosowicz
Robert Gaweł
Alicja Zając
Margareta Budner
Maria Koc
Janina Sagatowska
Andrzej Mioduszewski